

* * *

Напихати словами, як тирсою чи кропивою,
драний лантух буття?.. чи життя? Та яке життя,
якщо сенс лиш один – перебути цей день живою,
якщо день лиш один – булавою над головою? –
Бо коли прилетить... прилетять... О, уже летять!

Над тобою... ні, мимо... ще мимо... то дрібен горобчик поруч
щось цвірінькнув на вітрі – і скригнули в такт дроти...
Так, авжеж, в цьому світі ніхто не уникне горя.
Так, авжеж, гори й вирви у добрі книжки не згорнеш.
Бо все вищі і глибші, і ближче,
й між ними малієш ти –
кимось, чимось, навіщось... ще дихаєш, рефлексуєш,
переважаєш сенси, вирівнюєш терези,
позираєш – як тать, то ошую, то одесную, –
і гадаєш: це вибух? це обстріл? чи гул грози?
а чи просто десь тріснула гілочка дерези?...

Так, авжеж, льох тебе відшукає і в люстрі світлім.
Так, авжеж, чорний льох відігріє квіток молоді свічки.
...Те дитя – уже ангел, а ти ще на цьому світі –
перемацуєш вічні слова як пелюстки збиті –
і можливо, страшно подумати, завдяки.

04–05.2022

* * *

Мить пролітає мимо,
та тріскає голова...
Страшно вмирати, мамо,
і стидно, що ще жива.
Кісткою в горлі – кава.
Чорна блакить – в ровах.
Дякую, Боже, звісно,
за добрі Твої дива –
та ворог Твій вічний злісно
привласнив Твої права.